

A Georges Moustaki, en el record.

Hem imaginat el teu jardí

*amb portes obertes de bat a bat.
Les cordes de ta guitarra
vibraven a l'esquinçat generós
de l'exquisida delicadesa.
Al costat de la "chanson cri"
hem comprès l'alarma del missatge.
Hem sentit la vellutada sensació
de les carícies d' "elle".
Amb les teves cançons
hem imaginat l'angoixa
de l'absència.
Els rajos de lluna,
els camins afortunats,
han estat equipatges per protegir
la valuosa perla, la llibertat.
Amb el teu vers hem après
que tot és possible.
Ens has fet comprendre
la fragilitat de l'amor,
aprendre a renéixer de les cendres,
a cercar l'estrella
que ens indiqués el nord.
El teu aspecte de "métèque",
els cabells al vent,
el caminar calmat,*

A Georges Moustaki, en el record.

*la inegociable actitud
de compromés somiador
han estat part del nostre equipatge.
Pas a pas,
te vas integrar en les nostres vides
com el vell amic
que sempre ens guarda
el millor somriure.
Avui els pètals de ta rosa
volen lliures en el jardí que vas estimar.
Sempre, el record i el teu llegat
acompanyaran, entranyables,
les nostres lluites, amors, solituds,...
al ritme joiós d'una samba brasilera.
Fins sempre, amic Georges!*